

A – Činnost Soudu pro veřejnou službu v roce 2011

Autor: předseda Soudu pro veřejnou službu Sean Van Raepenbusch

1. V roce 2011 došlo k výměně tří členů Soudu pro veřejnou službu, jimž skončilo funkční období. Jde o první podstatnou změnu ve složení Soudu pro veřejnou službu od jeho zřízení¹.

2. Ze soudních statistik Soudu pro veřejnou službu za rok 2011 vyplývá další výrazný nárůst počtu zahájených věcí (159) oproti předchozímu roku (139), což bylo předznamenáno zřetelným nárůstem počtu žalob (111 v roce 2008 a 113 v roce 2009).

Počet ukončených věcí (166) je mnohem vyšší než v minulém roce (129) a je nejlepším kvantitativním výsledkem, jakého Soud pro veřejnou službu od svého zřízení dosáhl².

Počet projednávaných věcí tedy ve srovnání s předchozím rokem mírně poklesl (178 k 31. prosinci 2011 oproti 185 k 31. prosinci 2010). Průměrná délka řízení se výrazně zkrátila (14,2 měsíce v roce 2011 oproti 18,1 měsíce v roce 2010)³ v důsledku většího počtu ukončených věcí, zejména věcí ukončených usnesením (90 v roce 2011 oproti 40 v roce 2010).

V průběhu roku 2011 bylo proti rozhodnutím Soudu pro veřejnou službu podáno 44 kasačních opravných prostředků k Tribunálu Evropské unie. V průběhu téhož období bylo 23 kasačních opravných prostředků namířených proti jeho rozhodnutím zamítnuto a 7 jeho rozhodnutí bylo zcela nebo zčásti zrušeno, z toho 4 věci, v nichž bylo rozhodnutí zrušeno, mu byly vráceny.

Osm věcí skončilo smírným narovnáním, což představuje pokles oproti předchozímu roku (12) a návrat na úroveň let 2007 a 2008 (7).

3. V následujícím textu jsou uvedena nejvýznamnější rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu. Pokud jde o řízení o předběžném opatření⁴ a o právní pomoc, nedošlo k žádnému významnému posunu, proto se pasáže, jež se jich týkají, v letošní výroční zprávě neobjeví.

I. Procesněprávní aspekty

Pravomoc Soudu pro veřejnou službu

V rozsudku ze dne 20. ledna 2011, *Strack v. Komise* (F-121/07, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), Soud pro veřejnou službu shledal, že má pravomoc rozhodnout o žalobě na neplatnost podané na základě článku 236 ES proti rozhodnutí orgánu

¹ Jeden soudce byl nahrazen v roce 2009 po svém jmenování soudcem Soudu prvního stupně.

² V návaznosti na rozsudek ze dne 24. listopadu 2010, *Komise v. Rada*, C-40/10, mohl Soud ukončit usnesením 15 věcí, jejichž předmětem byly žaloby proti výplatním páskám podané po vydání nařízení Rady (EU, Euratom) č. 1296/2009 ze dne 23. prosince 2009, kterým se s účinkem od 1. července 2009 upravují odměny a důchody úředníků a ostatních zaměstnanců Evropské unie a opravné koeficienty použitelné na tyto odměny a důchody.

³ Doba případného přerušení řízení není zahrnuta.

⁴ Letos vydal předseda Soudu pro veřejnou službu sedm usnesení o předběžném opatření. Tři z nich byla vydána ve formě usnesení o vyškrtnutí věci nebo usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé.

Unie, kterým se nevyhovuje žádosti úředníka o zpřístupnění dokumentů předložené na základě nařízení č. 1049/2001⁵, má-li tato žádost původ ve služebním poměru mezi ním a dotyčným orgánem.

Podmínky přípustnosti

1. Lhůty

Vzhledem k tomu, že ve vlastních předpisech EIB nejsou upřesněny procesní lhůty, jejichž uplynutí by bylo možné namítat vůči zaměstnancům EIB, Soud pro veřejnou službu v několika rozhodnutích použil *per analogiam* lhůty upravené služebním řádem (rozsudky ze dne 28. června 2011, *De Nicola v. EIB*, F-49/10, a ze dne 28. září 2011, *De Nicola v. EIB*, F-13/10; usnesení ze dne 4. února 2011, *Arango Jaramillo a další v. EIB*, F-34/10, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie).

2. Dodržování postupu před zahájením soudního řízení

V rozsudku ze dne 12. května 2011, *Missir Mamachi di Lusignano v. Komise* (F-50/09, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), Soud pro veřejnou službu určil, že přípustnost návrhových žádání znějících na náhradu újmy, která jsou založena na různých druzích újmy, musí být zkoumána z hlediska každého z těchto druhů újmy. K tomu, aby návrhové žádání týkající se určitého druhu újmy bylo přípustné, je nezbytné, aby byl tento druh újmy nejprve uplatněn v žádosti o náhradu škody podané administrativě a aby zamítnutí této žádosti bylo následně napadeno stížností.

3. Komplexní úkon založený na smlouvě

Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) nabídl zaměstnancům uzavření pracovní smlouvy na dobu neurčitou obsahující ustanovení o rozvázání pracovního poměru, které se uplatní v případě, že dotyčné osoby nebudou zařazeny na seznam kandidátů vhodných k přijetí sestavený na základě otevřeného výběrového řízení. V rozsudku ze dne 15. září 2011, *Bennett a další v. OHIM* (F-102/09), Soud pro veřejnou službu určil, že tento postup vykazuje rysy komplexního úkonu zahrnujícího několik navzájem úzce souvisejících rozhodnutí, a to od vložení ustanovení o rozvázání pracovního poměru do smluv až po přijetí rozhodnutí o rozvázání pracovního poměru v návaznosti na sestavení seznamu kandidátů vhodných k přijetí. Na základě toho dospěl Soud pro veřejnou službu k názoru, že na podporu návrhových žádání znějících na zrušení rozhodnutí o rozvázání pracovního poměru přijatých v rámci tohoto úkonu lze vznést námitku protiprávnosti sporného smluvního ustanovení.

Soudní řízení

1. Důvěrné dokumenty

Ve výše uvedeném rozsudku *Missir Mamachi di Lusignano v. Komise* Soud pro veřejnou službu vyslovil pravidlo, že pouze naléhavé důvody založené zejména na ochraně základních práv mohou odůvodňovat, aby byl utajovaný dokument ve výjimečném případě založen do spisu a poskytnut všem účastníkům řízení bez souhlasu administrativy. Vzhledem k tomu, že takové okolnosti nebyly

⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

dány, nechal Soud s ohledem na čl. 44 odst. 1 svého jednacího řádu pro veřejnou službu vyhotovit administrativou shrnutí tohoto dokumentu, které neobsahovalo důvěrné údaje. Jelikož však Soud pro veřejnou službu konstatoval, že toto shrnutí žalobci neumožňuje uplatnit jeho právo na účinnou soudní ochranu a že zpřístupnění uvedeného dokumentu, byť jen jeho advokátovi v prostorách soudní kanceláře, je vyloučeno, odchýlil se od shora uvedeného ustanovení a vycházel z relevantních výňatků předmětné písemnosti, aby mohl se vsí znalostí věci rozhodnout, přestože tento dokument nebyl dotyčnému poskytnut.

2. Vedlejší účastenství

Ve dvou usneseních ze dne 19. července 2011, *Böckcke v. EIB* (F-105/10 a F-127/10), Soud pro veřejnou službu určil, že na výbor zástupců zaměstnanců EIB je třeba pohlížet stejně jako na výbory zaměstnanců v orgánech, pro něž platí služební řád, a připomněl, že výbory zaměstnanců mají charakter interních orgánů, a nemají tedy způsobilost být účastníkem řízení před soudy. Návrh výboru zástupců zaměstnanců EIB na vstup do řízení jako vedlejší účastník proto odmítl jako nepřijatelný.

Z judikatury, podle níž má v rámci soudních sporů týkajících se voleb do orgánů zastupujících zaměstnance každý zaměstnanec již na základě svého postavení voliče dostatečný zájem na podání žaloby směřující k tomu, aby zástupci zaměstnanců byli zvoleni na základě volebního systému, který bude v souladu s ustanoveními služebního řádu, Soud pro veřejnou službu v usnesení *Böckcke v. EIB* (F-105/10) vyvodil, že zaměstnanci mají na základě svého postavení voliče též přímý a trvalý zájem na řešení sporu týkajícího se nuceného odstoupení zvoleného zástupce zaměstnanců. Jejich návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastníci byl tedy shledán přípustným.

3. Náklady řízení

Jestliže orgán, instituce nebo jiný subjekt Evropské unie využije služeb advokáta, vyvstává otázka, zda a za jakých podmínek je odměna, která mu byla vyplacena, „nahraditelným nákladem řízení“ podle čl. 91 písm. b) jednacího řádu.

V tomto ohledu Soud pro veřejnou službu ve svém usnesení ze dne 27. září 2011, *De Nicola v. EIB* (F-55/08 DEP), uvedl, že pokud by bylo systematicky odmítáno považovat tuto odměnu za nutné, a tedy nahraditelné náklady řízení z toho důvodu, že administrativa není povinna se nechat zastoupit advokátem, bylo by to v rozporu s výsadou, která je vnitřně spjata s výkonem práva na obhajobu. Soud pro veřejnou službu dále nicméně uvedl, že všichni zaměstnanci Unie musí mít možnost přístupu ke spravedlnosti za rovnocenných podmínek a že se stupeň efektivity jejich práva na soudní ochranu nemůže lišit pouze v závislosti na rozpočtovém nebo organizačním rozhodování jejich zaměstnavatele. Určil tedy, že orgánu, který hodlá požadovat náhradu odměny zaplacené svému advokátovi, přísluší, aby na základě objektivních důvodů prokázal, že tato odměna představovala „nutné výdaje“ v souvislosti s řízením. Orgán tedy musí zvláště prokázat, že existují hospodářské a přechodné důvody spojené zejména s nárazovým pracovním přetížením nebo neočekávanou nepřítomností zaměstnanců jeho právní služby nebo že byl by povinen, kdyby nevyužil služeb advokáta, věnovat zpracování uvedených žalob prostředky svých útvarů v nepřiměřeném rozsahu, jelikož vede spor se žalobcem, který podal obsáhlé nebo početné žaloby.

Soud pro veřejnou službu nakonec upřesnil, že celkový počet hodin práce, který se může jevit jako objektivně nutný, je třeba v zásadě určit na třetinu počtu hodin, které by advokát potřeboval, kdyby nemohl vycházet z práce dříve vykonané právní službou orgánu.

4. Obnova řízení

Soud pro veřejnou službu letos vůbec poprvé rozhodoval o návrzích na obnovu řízení podaných na základě článku 44 statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 119 jednacího řádu.

V jedné z těchto věcí byl rozsudek, v jehož případě byla navrhována obnova řízení, předtím částečně zrušen Tribunálem Evropské unie na základě kasačního opravného prostředku. Žalobce se přesto domáhal obnovy řízení v rozsahu celého rozsudku vyhlášeného Soudem pro veřejnou službu. Soud pro veřejnou službu určil, že návrhová žádání znějící na obnovu řízení jsou nepřípustná v části, v níž byl rozsudek vydaný v prvním stupni řízení nahrazen rozsudkem vydaným v řízení o kasačním opravném prostředku. Vzhledem k tomu, že navrhovatel obnovy řízení navíc nenapadal rozsudek vydaný na základě kasačního opravného prostředku, jeho návrh nevedl k postoupení věci Tribunálu Evropské unie na základě čl. 8 odst. 2 přílohy I statutu Soudního dvora (rozsudek ze dne 15. června 2011, *de Brito Sequeira Carvalho v. Komise*, F-17/05 REV).

V několika rozsudcích ze dne 20. září 2011 (*De Buggenoms a další v. Komise*, F-45/06 REV, *Fouwels a další v. Komise*, F-8/05 REV a F-10/05 REV, a *Saintraint v. Komise*, F-103/06 REV) dále Soud pro veřejnou službu konstatoval, že se v usnesení, kterým se věc na základě článku 74 jednacího řádu vyškrtává z rejstříku, bere na vědomí pouze vůle žalobce vzít svůj návrh zpět a skutečnost, že žalovaný nepředložil vyjádření, takže se vzhledem k tomu, že unijní soud v takovém rozhodnutí nezaujímá stanovisko k otázkám nastoleným danou věcí, v tomto případě nejedná o rozhodnutí, jež by bylo možné napadnout návrhem na obnovu řízení ve smyslu článku 119 jednacího řádu.

Na základě skutečnosti, že advokát zastupující účastníka řízení v zásadě nemusí předkládat plnou moc, Soud pro veřejnou službu navíc určil, že nemůže prostřednictvím obnovy řízení rozhodnout o tom, že zpětvzetí není vůči některým žalobcům účinné z důvodu, že jejich právní zástupce jednal bez jejich souhlasu.

II. Meritorní aspekty

Obecné zásady

1. Možnost dovolávat se směrnic

V návaznosti na svou předchozí judikaturu, podle níž se do jisté míry lze vůči orgánům dovolávat směrnic, které tyto orgány vydaly ve vztahu k členským státům, Soud pro veřejnou službu v rozsudku ze dne 15. března 2011, *Strack v. Komise* (F-120/07, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), uvedl, že předmětem směrnice 2003/88⁶ je stanovit minimální požadavky na bezpečnost a ochranu zdraví pro úpravu pracovní doby, takže na základě čl. 1e odst. 2 služebního řádu bylo povinností Komise zajistit, aby byly uvedené požadavky dodržovány při uplatňování a výkladu pravidel služebního řádu týkajících se konkrétně dovolené za kalendářní rok.

⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. L 299, s. 9; Zvl. vyd. 05/04, s. 381).

2. Právo na obhajobu

Na základě úvahy, že uložení povinnosti administrativě, aby vyslechla každého dotčeného pracovníka před přijetím každého aktu nepříznivě zasahujícího do jeho právního postavení, je nepřiměřeným břemenem, Soud pro veřejnou službu v rozsudku ze dne 28. září 2011, *AZ v. Komise* (F-26/10), určil, že žalobní důvod vycházející z porušení práva na obhajobu může být úspěšně uplatněn jen tehdy, bylo-li zaprvé napadené rozhodnutí přijato na závěr řízení zahájeného vůči určité osobě a zadruhé je-li prokázána závažnost důsledků pro situaci této osoby, které toto rozhodnutí může vyvolat. Vzhledem k tomu, že se povyšovací řízení nezahajuje vůči určitému úředníkovi, Soud pro veřejnou službu tedy uzavřel, že není povinností administrativy, aby před přijetím rozhodnutí, kterým se povýšení úředníka zamítá, tohoto úředníka nejprve vyslechla.

3. Diskriminace

Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 15. února 2011, *Barbin v. Parlament* (F-68/09, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), Soud pro veřejnou službu vůbec poprvé použil mechanismus převrácení důkazního břemene podle článku 1d služebního řádu, který stanoví, že pokud osoby, které se domnívají, že byly poškozeny, protože v jejich případech nebyla uplatněna zásada rovného zacházení, uvedou skutečnosti, z nichž lze dovodit, že v jejich případech došlo k diskriminaci, je povinností orgánu prokázat, že k žádnému porušení uvedené zásady nedošlo.

Soud pro veřejnou službu v tomtéž rozsudku určil, že při posuzování opodstatněnosti žalobního důvodu vycházejícího z diskriminace je třeba zohlednit veškeré relevantní skutkové okolnosti, včetně závěrů obsažených v předchozích konečných rozhodnutích. Soud pro veřejnou službu uvedl, že zásada, podle níž je konečné rozhodnutí soudně nepřezkoumatelné, nezabývá soud možnosti takové rozhodnutí zohlednit jako jednu ze skutečností, jež může dokládat diskriminační postup administrativy, neboť je možné, že diskriminace vyjde najevo až po uplynutí lhůt k napadení rozhodnutí, které je jen projevem této diskriminace.

Ve výše uvedeném rozsudku *Barbin v. Parlament* Soud pro veřejnou službu také určil, že využije-li úředník práva, které mu přiznává služební řád, jako je právo na rodičovskou dovolenou, nemůže administrativní pokládat situaci tohoto úředníka za odlišnou od situace úředníka, který tohoto práva nevyužil, neboť jinak by byla zpochybněna účinnost tohoto práva. V důsledku toho tedy administrativní nemůže s takovým úředníkem zacházet odlišně, není-li toto rozdílné zacházení zaprvé objektivně odůvodněné, zejména jsou-li v rámci posuzovaného období vyvozovány důsledky pouze z absence výkonu práce dotyčného zaměstnance, a zadruhé striktně přiměřené podanému odůvodnění.

V rozsudku ze dne 27. září 2011, *Whitehead v. ECB* (F-98/09), Soud pro veřejnou službu dále připomněl, že se osoba čerpající volno z důvodu nemoci nenachází ve stejné situaci jako osoba v činné službě, takže žádná obecná zásada orgánu neukládá, aby zajistil, že doba, po kterou daná osoba čerpala volno z důvodu nemoci, bude mít nulový dopad, a aby tedy při hodnocení, nakolik tato osoba přispěla k plnění úkolů administrativy pro účely poskytnutí prémie, přihlédl k tomu, že měla k dispozici méně času na to, aby přispěla k práci svého útvaru.

Soud pro veřejnou službu konečně v rozsudku ze dne 29. června 2011, *Angioi a další v. Komise* (F-7/07), určil, že administrativní nacházející se v situaci, kdy má volit ze dvou řešení – a obě tato řešení vedou k rozdílnému zacházení se dvěma skupinami osob – je oprávněna zvolit takové řešení, jež vede k rozdílnému zacházení v menší míře.

4. Zjevně nesprávné posouzení

V rozsudcích ze dne 24. března 2011, *Canga Fano v. Rada* (F-104/09, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), a ze dne 29. září 2011, *AJ v. Komise* (F-80/10), jež byly vydány v oblasti povyšování, a v rozsudku ze dne 29. září 2011, *Kimman v. Komise* (F-74/10), který se týkal hodnotícího posudku, Soud pro veřejnou službu určil, že nesprávné posouzení smí být kvalifikováno jako zjevné, pouze pokud může být snadno odhaleno na základě kritérií, jejichž splněním chtěl zákonodárce podmínit výkon rozhodovací pravomoci administrativy.

Soud pro veřejnou službu dále ve výše uvedených rozsudcích *Kimman v. Komise a AJ v. Komise* určil, že důkazy, které je žalobce povinen podat, aby prokázal, že se administrativa dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, jež může být důvodem pro zrušení rozhodnutí o povýšení nebo hodnotícího posudku, musejí být dostatečné k tomu, aby na jejich základě závěry administrativy ztratily na věrohodnosti. Žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení tak musí být zamítnut, jestliže lze zpochybňované závěry navzdory důkazům předloženým žalobcem uznat za pravdivé či platné.

V rozsudku ze dne 28. září 2011, *AC v. Rada* (F-9/10), Soud pro veřejnou službu určil, že soud nemůže zrušit rozhodnutí pouze z toho důvodu, že dané skutkové okolnosti považuje za okolnosti vyvolávající vážné pochybnosti o závěrech orgánu oprávněného ke jmenování (dále jen „OOJ“), neboť jinak by prostor pro uvážení, který zákonodárce přiznal OOJ v oblasti povyšování, pozbyl užitečného účinku. V této věci tedy Soud pro veřejnou službu dospěl k názoru, že s ohledem na očividné zásluhy žalobce by se OOJ nedopustil zjevně nesprávného posouzení, kdyby rozhodl o jeho zařazení do skupiny povýšených úředníků, což však neznamená, že opačné rozhodnutí, tj. rozhodnutí o jeho nepovýšení, bylo stiženo zjevně nesprávným posouzením.

Z výše uvedeného vyplývá, že týká-li se soudní přezkum pouze zjevně nesprávného posouzení, pak platí „v pochybnostech ve prospěch administrativy“.

5. Legitimní očekávání

V rozsudku ze dne 15. března 2011, *Mioni v. Komise* (F-28/10, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), Soud pro veřejnou službu připomněl, že vyplácení peněžitých dávek úředníkovi administrativou, a to i po několik let, nelze samo o sobě považovat za přesné, bezpodmínečné a shodující se ujištění, neboť kdyby tomu tak bylo, každé rozhodnutí administrativy, kterým se do budoucna a případně se zpětným účinkem odmítá výplata takových dávek, jež byly dotyčné osobě vypláceny neoprávněně, by systematicky porušovalo zásadu legitimního očekávání, a v jeho důsledku by článek 85 služebního řádu týkající se vrácení neoprávněně vyplacené částky z velké části pozbyl užitečného účinku.

6. Povinnost jednat s náležitou péčí

V rozsudcích ze dne 17. února 2011, *Strack v. Komise* (F-119/07), a ze dne 15. září 2011, *Esders v. Komise* (F-62/10), Soud pro veřejnou službu určil, že povinnosti administrativy vyplývající z povinnosti jednat s náležitou péčí jsou podstatně zesíleny, jedná-li se o situaci úředníka, jehož fyzické či duševní zdraví je prokazatelně narušeno. V takovém případě musí administrativa posuzovat žádosti takového úředníka zvláště vstřícným způsobem.

Služební postup úředníků a zaměstnanců

1. Výběrová řízení

Ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek *Angioi v. Komise*, Soud pro veřejnou službu určil, že vyžadují-li to potřeby služby nebo zaměstnání, je orgán v rámci přijímacího řízení oprávněn specifikovat jazyk nebo jazyky, jejichž důkladná či uspokojivá znalost se vyžaduje. Taková podmínka sice *a priori* představuje diskriminaci na základě jazyka, která je služebním řádem v zásadě zakázána, lze ji ale objektivně a rozumně odůvodnit oprávněným cílem obecného zájmu v rámci personální politiky. Potřeba zajistit, aby zaměstnanci měli znalosti jazyků používaných k interní komunikaci v rámci orgánu, přitom takovým cílem je. Mezi tímto požadavkem a sledovaným cílem je také dán rozumný vztah proporcionality, neboť se nepožaduje znalost více než jednoho z jazyků používaných k interní komunikaci.

2. Oznámení o volném pracovním místě

Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 28. června 2011, *AS v. Komise* (F-55/10, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie), Soud pro veřejnou službu určil, že přechodná ustanovení přílohy XIII služebního řádu, jež některým úředníkům, původně zařazeným do kategorií C a D, omezují služební postup, Komisi nedovolují, aby jim pouze na tomto základě vyhradila určitá pracovní místa a odepřela tak přístup k těmto pracovním místům jiným úředníkům, kteří jsou přitom zařazeni do stejné platové třídy jako oni. To, že Komise ponechává v platnosti principiální rozlišování mezi úředníky, kteří jsou zařazeni do stejné platové třídy a patří k téže funkční skupině, pro účely přístupu k některých pracovním místům, totiž není slučitelné s jedním z cílů reformy služebního řádu z roku 2004, jež spočívala ve sloučení bývalých kategorií B, C a D do jediné funkční skupiny AST.

3. Povyšování

a) Srovnávání zásluh

Soud pro veřejnou službu poté, co dospěl k závěru, že článek 43 služebního řádu ukládá povinnost vyhotovit hodnotící posudek pouze jednou za dva roky a že služební řád nestanoví, že by povyšování mělo probíhat v tomtéž časovém intervalu, ve svém rozsudku ze dne 10. listopadu 2011, *Merhzaoui v. Rada* (F-18/09), určil, že služební řád nevyklučuje možnost, aby OJ o povýšení rozhodl bez hodnotícího posudku vyhotoveného krátce před tímto rozhodnutím.

Soud pro veřejnou službu dále ve výše uvedeném rozsudku *AC v. Rada* určil, že se čl. 45 odst. 1 služebního řádu sice zmiňuje o hodnotících posudcích, jazykových znalostech a míře služební odpovědnosti jako o hlavních třech kritériích, k nimž je třeba přihlížet při srovnávání zásluh, avšak nevyklučuje zohlednění dalších faktorů, mohou-li vypovídat o zásluhách úředníků vhodných k povýšení.

V tomtéž rozsudku Soud pro veřejnou službu určil, že administrativa má do jisté míry rozhodovací prostor, jde-li o to, jaký význam bude přikládat každému z těchto tří shora uvedených kritérií, neboť čl. 45 odst. 1 služebního řádu nevyklučuje možnost poměrného vážení uvedených kritérií, je-li to odůvodněné.

V tomtéž rozsudku Soud pro veřejnou službu konečně určil, že není v rozporu s článkem 45 služebního řádu, jsou-li v rámci posuzování zásluh úředníků vzaty v úvahu pouze jazyky, jejichž

používání představuje vzhledem k reálným požadavkům služby dostatečně vysokou přidanou hodnotu, takže se jeví nezbytnými pro řádné fungování útvaru.

b) Převedení z jednoho orgánu do jiného v průběhu povýšovacího období

Ve věcech, v nichž byl vydán rozsudek ze dne 28. června 2011, *Mora Carrasco a další v. Parlament* (F-128/10), a usnesení ze dne 5. července 2011, *Alari v. Parlament* (F-38/11), Soud pro veřejnou službu určil, že je-li určitý úředník způsobilý k povýšení v průběhu roku, kdy byl převeden z jednoho orgánu Unie do jiného, je orgánem příslušným k rozhodnutí o jeho povýšení původní orgán. Článek 45 služebního řádu totiž stanoví, že se povýšení provádí „po [srovnání] zásluh úředníků připadajících v úvahu pro povýšení“, a OJ v praxi může srovnávat jen minulé zásluhy úředníků, takže je nezbytné srovnávat zásluhy převedených úředníků se zásluhami úředníků, s nimiž tito spolupracovali v průběhu roku předcházejícího převedení, a toto posouzení může platně provést toliko původní orgán.

Příjmy a sociální zabezpečení úředníků

1. Dovolena za kalendářní rok

Na základě čl. 4 prvního pododstavce přílohy V služebního řádu musí být nárok na dovolenou získaný za určitý rok v zásadě vyčerpán v průběhu téhož roku. Z tohoto ustanovení též vyplývá, že úředník má právo na to, aby všechny dny dovolené nevyčerpané v průběhu kalendářního roku byly převedeny do následujícího kalendářního roku, pokud dovolenou za kalendářní rok nemohl vyčerpat ze služebních důvodů.

Na základě čl. 7 odst. 1 směrnice 2003/88⁷, která se v souladu s čl. 1e odst. 2 služebního řádu použije na orgány, Soud pro veřejnou službu určil, že pro převedení všech dnů nevyčerpané dovolené mohou svědčit i jiné důvody, i když se nejedná o důvody služební. Soud pro veřejnou službu dospěl k názoru, že je tomu tak zvláště tehdy, když úředník, který byl z důvodu nemoci nepřítomen po celý kalendářní rok nebo po jeho část, nemohl z tohoto důvodu využít svého práva na dovolenou (rozsudek ze dne 25. května 2011, *Bombín Bombín v. Komise*, F-22/10).

Soud pro veřejnou službu v tomtéž smyslu určil, že úředník, jemuž pracovní neschopnost bránila ve vyčerpání dovolené za kalendářní rok, na niž měl nárok, nemůže být v okamžiku skončení služebního poměru zbaven možnosti získat finanční náhradu za nevyčerpanou dovolenou za kalendářní rok (výše uvedený rozsudek ze dne 15. března 2011, *Strack v. Komise*).

2. Sociální zabezpečení

V rozsudku ze dne 28. září 2011, *Allen v. Komise* (F-23/10), Soud pro veřejnou službu připomněl, že podle obecných prováděcích ustanovení týkajících se náhrady výdajů na zdravotní péči je k uznání vážné nemoci zapotřebí splnit čtyři kumulativně stanovená kritéria. Jelikož však uvedená ustanovení zavádějí mezi těmito kritérii vztah vzájemné závislosti, posouzení jednoho z nich v rámci lékařského vyšetření může ovlivnit posouzení i ostatních kritérií. Ačkoli se tedy může zdát, že jedno z těchto kritérií nebylo splněno, je-li posuzováno samostatně, jeho zkoumání s ohledem na posouzení ostatních kritérií může vést k opačnému závěru, tj. že uvedené kritérium splněno bylo. Pověřený lékař nebo lékařská rada se proto nemohou spokojit s posouzením jediného kritéria, ale musí provést konkrétní a zevrubné vyšetření zdravotního stavu dotyčné osoby, s tím,

⁷ Viz poznámku pod čarou 6.

že globálně zohlední všechna čtyři shora uvedená kritéria. Takové vyšetření je tím spíše nezbytné, že postup pro uznání vážné nemoci neposkytuje stejnou úroveň záruk co do rovnováhy mezi účastníky řízení jako postupy upravené v článku 73 (který se týká nemocí z povolání a úrazů) a článku 78 (který se týká pracovní neschopnosti) služebního řádu.

Práva a povinnosti úředníka

Ve výše uvedeném rozsudku *AS v. Komise* Soud pro veřejnou službu určil, že použití dokumentů, na které se vztahuje lékařské tajemství, na podporu námitky nepřípustnosti vycházející z nedostatku právního zájmu bylo zásahem orgánu veřejné moci do práva žalobkyně na respektování soukromého života a že tento zásah nesledoval žádný z cílů taxativně uvedených v čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), a to mimo jiné z důvodu, že se spor netýkal legality rozhodnutí lékařské povahy.

Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 5. července 2011, *V v. Parlament* (F-46/09), dále Soud pro veřejnou službu určil, že jsou-li údaje týkající se zdravotního stavu určité osoby shromážděné orgánem předávány třetí osobě, nebo i jinému orgánu, představuje to samo o sobě zásah do soukromého života této osoby bez ohledu na to, jakým způsobem jsou takto poskytnuté informace dále použity. Soud pro veřejnou službu však připomněl, že základní práva mohou být omezena za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu a s ohledem na sledovaný cíl nezakládají nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata chráněného práva. Soud pro veřejnou službu v tomto ohledu uvedl, že je třeba vycházet z podmínek stanovených v čl. 8 odst. 2 EÚLP.

Poměření zájmu Parlamentu na přijetí osoby způsobilé vykonávat práci, která jí má být svěřena, a závažnosti zásahu do práva dotčené osoby na respektování soukromého života dospěl Soud pro veřejnou službu k názoru, že i když vstupní lékařská prohlídka slouží legitimnímu zájmu orgánů Unie, které musí být schopny plnit jim svěřené úkoly, nemůže tento zájem být důvodem k tomu, aby mezi orgány došlo k předání takových zvláště citlivých údajů, jako jsou lékařské údaje, bez souhlasu dotčené osoby.

Soud pro veřejnou službu dále v tomtéž rozsudku rozhodl, že nařízení č. 45/2001⁸ bylo porušeno. Dospěl totiž k názoru, že předmětné osobní údaje byly zpracovávány k jiným účelům, než pro které byly shromažďovány, přičemž změna účelu nebyla výslovně dovolena vnitřními pravidly Komise nebo Parlamentu. Rovněž konstatoval, že nebylo prokázáno, že by předání údajů bylo nezbytné v zájmu dodržení povinností a zvláštních práv Parlamentu v oblasti pracovního práva, neboť Parlament mohl vyzvat žalobkyni, aby mu sama poskytla určité informace o své zdravotní minulosti, nebo zajistit provedení potřebných lékařských vyšetření vlastními útvary.

⁸ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102).

Soudní spory ze smluv

1. Uzavření druhého dodatku k pracovní smlouvě na dobu určitou, na niž se vztahuje čl. 2 písm. a) pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“)

Ve věci, v níž byl vydán rozsudek Soudu pro veřejnou službu ze dne 13. dubna 2011, *Scheefer v. Parlament* (F-105/09), byla žalobkyně přijata do pracovního poměru na dobu určitou jako dočasná zaměstnankyně na základě čl. 2 písm. a) PŘOZ. Tento pracovní poměr byl prodloužen nejdříve prvním dodatkem a poté druhým dodatkem, který první dodatek „zruš[il] a nahra[dil]“ a prodloužil pracovní poměr dotyčné na dobu určitou. Podle čl. 8 prvního pododstavce PŘOZ ale smlouva dočasného zaměstnance podle čl. 2 písm. a) uvedeného pracovního řádu může být obnovena pouze jednou na dobu určitou, přičemž „každé další obnovení musí být na dobu neurčitou“.

Soud pro veřejnou službu nejprve s ohledem na směrnici 1999/70⁹ a na ustanovení k ní přiložené rámcové dohody určil, že výše uvedený čl. 8 první pododstavec musí být vykládán způsobem, který mu zajistí širokou působnost, a musí být striktně dodržován. Na tomto základě dospěl Soud pro veřejnou službu k názoru, že na pracovní smlouvu žalobkyně musí být nahlíženo tak, že byla obnovena dvakrát, a to bez ohledu na formulaci obsaženou v prvním dodatku. Z toho tedy dovodil, že tímto dodatkem byl pracovní poměr žalobkyně automaticky přeměněn na pracovní poměr na dobu neurčitou z prosté vůle zákonodárce a že uplynutí lhůty stanovené v tomto dodatku nemohlo ukončit pracovní poměr žalobkyně.

Soud pro veřejnou službu nakonec určil, že rozhodnutí „potvrzující“, že smlouva skončí uplynutím lhůty stanovené ve druhém dodatku, podstatně změnilo právní postavení dotyčné, jak vyplývalo z čl. 8 prvního pododstavce PŘOZ, a představovalo akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení přijatý v rozporu s tímto ustanovením.

2. Uzavření pracovní smlouvy na dobu neurčitou obsahující ustanovení o rozvázání pracovního poměru v případě neúspěchu ve výběrovém řízení

Ve výše uvedeném rozsudku *Bennett a další v. OHIM* Soud pro veřejnou službu konstatoval, že smluvní ustanovení, jež umožňuje rozvázat pracovní poměr v případě, že daný zaměstnanec nebude zařazen na seznam vhodných kandidátů sestavený na základě otevřeného výběrového řízení, nedovoluje kvalifikovat takovou smlouvu jako smlouvu na dobu neurčitou, neboť dobu trvání smlouvy – jak vyplývá z ustanovení 3 bodu 1 rámcové dohody provedené směrnicí 1999/70 – lze stanovit nejen „dosažením určitého dne“, ale také „dokončením určitého úkolu nebo vznikem určité události“, jakou je i sestavení seznamu vhodných kandidátů na základě výběrového řízení.

3. Neobnovení smlouvy

V usnesení ze dne 15. dubna 2011, *Daake v. OHIM* (F-72/09 a F-17/10), Soud pro veřejnou službu určil, že zatímco dopis, kterým se pouze připomínají ustanovení smlouvy o datu ukončení její platnosti a který neobsahuje žádnou novou skutečnost nad rámec uvedených ustanovení, není aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení, naopak rozhodnutí o neobnovení pracovní smlouvy, která být obnovena může, je aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení, který je odlišný od předmětné smlouvy a který lze napadnout žalobou. Takovéto rozhodnutí,

⁹ Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368).

které je přijato po přezkoumání služebního zájmu a situace dotyčné osoby, totiž obsahuje novou skutečnost v porovnání s původní smlouvou a nelze je považovat za pouhé potvrzení této smlouvy.

Mimosmluvní odpovědnost orgánů

Judikatura, podle níž nese odpovědnost za škodu společně orgán i poškozený, jestliže škoda vznikla jejich současným zaviněním, byla Soudem pro veřejnou službu rozšířena i na případ, kdy škoda vznikla současným zaviněním orgánu a třetí osoby (výše uvedený rozsudek *Missir Mamachi di Lusignano v. Komise*).